

Zorg dragen voor elkaar

Afgelopen December ben ik wederom afgereisd naar het (mijn) mooie en warme en zo anders zijnde Afrika.

Mijn bestemming was **Mombasa** om daar o.a. weer de projecten van s2sfoundation te gaan bezoeken.

Met de projecten bedoel ik het weeshuis Dickson Children Centre en Onesimus Boys Centre, het rehabilitatiecentrum voor straatjongens (meer info www.S2Sfoundation.org)

Geweldig ook om ons eigen sponsor kind weer te kunnen groeten en een knuffel te geven!

Hij stond al bij de ingang op mij te wachten... bijzonder hoor!

Hij, **Robbert**, woont sinds 2 jaar in het centrum. Daarvoor leefde hij op de straat wel 5 jaar lang en **verslaafd** aan lijmsnuiven...(wat je hersenen blijvende schade aanbrengt) om maar niets te hoeven voelen van de emotionele schade die hij heeft... Hij heeft zijn vader nooit gekend... en zo heeft ieder zijn verhaal... Hij is nu 16 jaar.

Robbert heeft een kans gekregen om uit die ellende te ontsnappen. **Hij boft!** En dat beseft hij. Maar Mombasa kent vele straatjongens en meiden en kinderen. Hele gezinnen leven op straat!

Samen met de projectleiders van de centra hebben we een dag georganiseerd voor deze straatjongens,

een **Streetevent**. Ergens op een open veldje hebben we een **voetbaltoernooi** gehouden. Wat een enthousiasme! Ik schat dat er 200 jongeren aanwezig waren. Ze hebben ervan genoten! Zelf heb ik mij bezig gehouden met **wondverzorging**. Als straatbewoner kun je niet zomaar naar een dokter... ik ben werkelijk geschrokken wat voor wonden (groot en diep!!) er verstopt zaten onder een broekspijp bijvoorbeeld!!

Het is wel heel **dankbaar werk**. Ze zijn zo blij dat je ze helpt. Je ontsmet de wond en behandelt hem, verbindt de wond als dat nodig is, je praat met ze, ze hebben even persoonlijke aandacht.

Ook werd er kort iets verteld uit de **Bijbel** door een van de huisvaders uit

het jongenshuis. Mooi... een heel aantal jongens waren geraakt en kregen een **zegen mee!**

Het verbaasde mij echt dat er veel zijn die (nog) **hoop** hebben op een beter leven, als ik de meeste jongens zag dacht ik: kan dit nog "goed" komen? En wat is dan "goed"?

Uiteraard hadden we ook een **maaltijd** geregeld voor deze mensen. Het is even organiseren, ook niet eenvoudig met licht ontvlambare mensen (vaak door drugsgebruik en overlevingsmechanismen) maar de beloning voor hen was groot!

Wat een behoefte was er aan een bord eten... en een beker juice! Hier en daar een **relletje**, maar dat kon gesust worden. Je moest oppassen dat ze de borden en bekers niet mee namen... maar ja. Niet te nauw kijken op zo'n

moment...

Als laatste kregen ze een kledingstuk mee en wat bleek, sommigen hebben wel een voorkeur ;-) Het was indrukwekkend en bijzonder.

Je kunt je afvragen of dit soort acties echt zin heeft...

In ieder geval hebben ze een mooie dag gehad, is er aandacht geweest, zijn sommigen letterlijk gezegend, zit er voor 1 dag eten in hun maag, ze zijn gezien...

Een druppel op een gloeiende plaat.

Maar dat druppeltje zou maar net op jouw hoofd vallen in zo'n situatie....

En wat mij betreft, ik wil heel graag een druppel op een gloeiende plaat zijn in Afrika.

Wie is er meer gezegend?

Hartelijke groet, Anneke Vermeulen anneke@aatop.nl Vragen of opmerkingen? Mail gerust!